

204 J. V. SNELLMAN – J. L. SNELLMAN 24.XI 1849
 HUB, JVS handskriftssamling

H:fors d. 24 Nov. 1849.

Ömt älskade Maka!

Jag hoppades, att senast i denna vecka få skynda till Dig och hemmet kära. Men Borgströms helsa har icke tillåtit honom arbete; och så har jag nödgats vänta för assurancesfrågans skuld. Jag längtar härifrån som från en landsflykt både af egen hjertats svaghet och af bekymmer för Dig, emedan jag tänker, att Du dock har det ledsamt och tråkigt. Otacksamt vore det af mig att säga, att jag icke här omgifves af allmän godhet och vänskap. Men hvad är väl allt i verlden numera för mig utan Dig och hemmet? För er mina älskade börjar jag ju nu en helt ny bana i lifvet. Det kostar litet på; men det är också lätt, emedan jag så innerligt älskar er. Med mödan och uppoffringen vexer också mitt behof af er kärlek, af Din, min egen älskade, ömt ömt älskade maka. Det blir mig allt tyngre, att vara skild från Dig. Hvarje stund af mitt lif, som jag icke lefver hos Dig blir mig en förlorad. Mycket gör också längtan till någon ro och hvila. Jag hoppades helst några veckor få lefva i ro i vårt lilla hem, förr än nästa resa och min återkomst hit ger ny oro.

Bedröfligt blir också, att icke få något bref från Dig på hela nästa vecka. I dag får jag troligen det sista. Skrif dock älskade Makan lilla ännu, då Du får detta – i Onsdag. Du kan då på försök skriva ett bref med Thorsdags post – bör vara inlemnadt före 11 f. m. – och ett annat med Lördagens. Jag hoppas väl ännu att komma härifrån förr, än dessa bref anlända; men om jag skulle nödgas dröja, så blir det mig mycket ängsligt, att sakna dem.

Var nu icke bekymrad, fast jag så här klagar. Tanken på återseendets glädje, arbete och vänners umgänge håller mig nog uppe. Ett par veckor gå snart, såsom redan många gått. Endast Du älskade Maka min behåller Din lugna förtröstan. Var icke alls orolig för min resa. Intet ondt kan gerna hända. Jag är van vid färder nog och omtänksam och försiktig. Här har fallit något snö, och om vädret blir litet kallare, kan jag hoppas få resa på före, och får då medföra någon bekvämare ressläda åt er.

Flera gånger, under det jag skrifvit detta, har jag blifvit afbruten af besökande med hvarjehanda åligganden. Derföre får Du åter ett litet bref.

Hvad Du varit snäll och bestyrksam, älskade min. Men så går tiden; och hjertat blir gladt, när man väl slutat sina omsorger för dem, man älskar. Det gjorde mig så godt i hjertat, då jag i Ditt bref läste Din glädjebetygelse öfver att hafva Ditt eget lilla hem. Gifve Gud, att Du dag för dag må finna det än kärare; då vexer äfven dagligen min och allas vår lycka. Min fantasi leker jemnt på, huru jag i framtiden skall kunna göra det rätt varmt och bekvämt och godt för Dig i hemmet, så att vi få bo under eget tak, och att Du får mera hjälp i hushållet och jag kan bereda oss stilla nöjen. Vårt första år här får Du bereda Dig på litet knappare lif; men med hvarje kommande år hoppas jag kunna bereda oss rundligare tillgångar – ger blott Gud mig helsa och fortfarande krafter. Med tidningen, som jag lemnar, slipper jag mycket lönlöst tråk och arbetet på nätterna, och kan, så bättre spara mig för längre framtid. För Din och de våras skuld börjar jag bli en riktig kruka, rädd om helsan och kär i lifvet, hvilket jag aldrig förut varit. Men nu är hvarje

dag, Gud skänker mig, en himlens gåfva, som jag fruktat att förlora; ty med alla små bekymmer har den varit mig en sällhetens dag, och jag ångrar, bittert, då min oförnöjsamhet förbittrat den. Dig ömt älskade Maka, skall jag tacka och välsigna för min närvarande lycka och för den, jag af framtiden hoppas.

Kyss barnen alla. Gud vare lof för Calles välförhållande. Påminn honom om den sorg, det vid hemkomsten skulle göra mig, om jag icke då får höra godt om honom. Tack älskade min för all omsorg, Du visar honom. Din kärlek bättrar honom lättare, än allt, hvad jag kan göra.

10 Tusen, tusen längtans och saknadens kyssar till Dig min egen, enda ömt älskade.

Din
i döden kärleksfulle, trogne Make.
J. V. S:n

205 J. V. SNELLMAN – J. L. SNELLMAN 26. XI 1849
HUB, JVS handskriftssamling

20

Ömt älskade Maken min!

Ehuru ett senare bref torde betagit Dig tanken på min hemkomst i dag, så väntar Du kanske smått, tills Du i Onsdag erhållit mitt senaste bref. När jag nu tänker på, huru kärleksfullt Du tagit mig på orden och räknat jemnt 14 dag(ar) till min hemkomst, och huru Du nu snart kl. 8 f. m. vaknar med tanken på, att jag kanske kommer, så gör det mig så ondt både för Din bedragna väntan och för min egen längtans skuld. Snart ett par timmar har jag legat vaken i dag endast tänkande på hemmet och Dig och trånande till Ditt hjerta och Dina armar mjuka. Jag vill skrifva åtminstone några ord, för att i Söndag (nästa) taga Dig ur all oro för min återresa, hvilken jag kanske då först börjar. Tag dock icke någon dag för min hemkomst för afgjord. Borgström orkar väl redan arbeta, men assurancesstadgarne skola tryckas, och jag måste läsa korrekturet. Äfven ett par personer måste ännu öfver dem höras. Jag är derföre än i denna stund osäker på min resa. Men jag hoppas, att dock inom nästa veckas slut vara hos er, mina älskade. Gud skall veta, hvilken glädje det ger mig att kunna tänka derpå.

30

Var ej orolig Maka lilla, om Du hör folket prata något om Institutet. Det är krångel för tillståndet till dess inrättande; men jag hoppas, att ilskan icke skall gå så långt, att det afslås. Handelskorpsen här, som står i spetsen för inrättningen, visar all ifver för det nyttiga företaget. Och då förslaget dertill utgått från deras sida, icke från mig, så går deras välvilja så långt, att de garantera mig löneersättning för hvarje fall.

40

Haf också ingen oro för min resa. Jag får troligen fara i släde och i vackert mänskensväder. Sedan det blifvit så kallt, kan ingen af de stackars rymmarna lefva i skog och mark. Dessutom äro ryktena om fara för dem öfverdrifna. Kanske får jag också resällskap. Var bara helt trygg. Låter Gud mig få behålla, helsan, nog kommer jag lika lyckligt hem som alltid.

50

Kl. slår 9, och jag måste gå till Borgström, för att fortsätta vårt arbete.

Fru B<orgström>s lilla flicka skall jag bjuda till att föra med mig, ehuru jag ej gerna skulle vilja taga omvägen öfver Borgå. Lofva det